אוהב ישראל — בלק

מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל. ידוע שיש בחי' יעקב ובחי' ישראל ר"ל דלפעמים עושה אדם איזה עובדא ואינו מוצא שם עדיין אלהותו ית' זולת בסוף המעשה זהו בחי' יעק"ב ר"ל יו"ד עק"ב. היינו דהחכמה של אלהות המרומז ביו"ד בא בעקב ולבסוף אבל כשהאדם מדבק עצמו בדביקות אמיתי להש"י. ותיכף בתחל' העובדא כוונתו לשמו ית' ומרגיש חיות אלהות אז הוא מכונה בשם ישרא"ל ר"ל יש"ר א"ל שהוא מרמז על דביקות הישר וזה הדביקות צ"ל בתמידות רק שלפעמים בדרך ארעי צ"ל בבחי' יעק"ב להשיג עכ"פ בסוף חכמתו ואלהותו ית' וזה"ש מה טובו אהליך יעקב היינו כשמדריגת יעק"ב הוא אצלך רק בבחי' אוה"ל דהוא דירת ארעי כידוע. וזש"ה מה טוב ומה נעים הדבר כשהדביקות התחתון המכונה בשם יעק"ב הוא אצלך בבחי' אוה"ל לבד רק לפעמים. אבל משכנותיך ישראל שהדביקות המכונה בשם ישרא"ל שיהיה אצלך בבחי' משכן שהוא דירת קבע היינו שיהיה בתמידיות וכיה"ר אמן. והבן זה היטב:

עוד י"ל ע"ד רמז דהנה אחז"ל שהקב"ה יושב ומספר רביעותיהן של ישראל ועד"ז ניסמית עינו של בלעם הרשע שאמר מי שהוא טהור ומשרתיו טהורים יציץ בדבר הזה ומזה ניסמית עינו. דכתיב נאם הגבר שתום העין ע"כ. והענין הוא כי בלעם הרשע רצה להרע לישראל בכל מה שיוכל וחשב שבזה יוכל להרע להם במה שיסתכל בענין התחלת הויות גופם. והיינו שרצה להסתכל בעינו הרעה לראות ברע בגוף כ"א מישראל מעת הריון מצד תאוות אב ואם וזהו כוונתו מה שהתרעם ואמר מי שהוא טהור ומשרתיו טהורים וקדושים יציץ בדבר הזה אך כוונתו היתה לגנות הזווגים של ישראל ולהרע להם מצד גופם אבל הכתוב אומר נאם הגבר שתום העין ר"ל שניסמית עינו בזה שלא היה יכול להסתכל בזה להרע להם. כי ישראל קדושים הם ומופרשים ומובדלים הם מכל תאוות גשמיות וכל ענין שעושין כוונתם הוא רק לעשות כדוגמא של מעלה בהעולמות עליונים והש"י שם לו חכה בפיו והוכרח לומר היפוך מחשבתו הרעה והוא אומרו מה טובו אהליך יעקב דהנה הגוף מכונה בשם יעקב. כמשחז"ל בית יעקב אלו הנשים ובני ישראל אלו האנשים וגוף ונשמה נק' ג"כ בבחי' איש ואשה חומר וצורה וז"ש מה טובו אהליך יעקב היינו שהוא בחי' אוהל שוכן באדם הוא ג"כ טוב ויפה ונעים מחמת שנגלם בקדושה ובטהרה מגודל קדושת האב והאם בשעת הזיווג משכנותיך ישראל זהו שבח הנשמה שנק' ישראל והוא השוכנת בתוך הגוף ומתחיל לספר שבח זיווגיהם של ישראל ואומר שהם כנחלים נטיו היינו שמכוונים בעת הזיווג לעשות כדוגמת הזיווג של מעלה שהוא בבחי' שני נחלים הנוטים זה אל זה דהנה יש נחל עליון ונחל תחתון כמבואר למעלה בסמוך נחל תחתון הוא בחי' נ"פשנו ח"כתה ל"ה' ר"ת נח"ל והוא בחי' מ"נ ונחל עליון הוא בחי' נ"וצר ח"סד ל"אלפים הוא ג"כ ר"ת נח"ל והוא בבחי' מ"ד והם נוטים זא"ז כי מקודם צ"ל אתערותא דלתתא. ואח"כ נעשה אתערותא דלעילא. וזהו כנחלים נטיו שהם נוטים

זא"ז. כגנות עלי נהר כו' וכל הענין רומז על גודל השפעות העליונות שישראל גורמים בקדושת הזיווג כי בלעם רצה בדבר זה לגנות את ישראל ויהפוך ה' כו'. ואז הוכרח הרשע לדבר ההיפך והבן. וכל הקללות יתהפכו עלינו לטובה ולברכה. וכן יהי רצון אמן: